

SINUN SYNTISI OVAT SINULLE ANTEKSIANNETUT**Lk 7:36-50****(2 PSTS III)****Hämeenlinna****(25.02.2024)****Teksti**

Eräs fariseus kutsui Jeesuksen kotiinsa aterialle, ja hän meni fariseuksen taloon ja asettui aterialle. Ja katso, siinä kaupungissa oli nainen, joka eli syntisesti; ja kun hän sai tietää, että Jeesus oli aterialla fariseuksen talossa, toi hän alabasteripullon täynnä hajuvoidetta ja asettui hänen taakseen hänen jalkojensa kohdalle, itki ja rupesi kastelemaan hänen jalkojansa kyynelillään ja kuivasi ne päänsä hiuksilla ja suuteli hänen jalkojaan ja voiteli ne hajuvoiteella.

Mutta kun fariseus, joka oli hänet kutsunut, sen näki, ajatteli hän mielessään näin: "Jos tämä olisi profeetta, tietäisi hän, mikä ja millainen tuo nainen on, joka häneen koskee: että hän on syntinen." Niin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Simon, minulla on jotakin sanomista sinulle." Hän virkkoi: "Opettaja, sano." –

"Lainanantajalla oli kaksi velallista; toinen oli velkaa viisisataa denaria, toinen viisikymmentä. Kun heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän?" Simon vastasi ja sanoi: "Minun mielestäni se, jolle hän antoi enemmän anteeksi." Hän sanoi hänelle: "Oikein sinä ratkaisit." Ja naiseen kääntyen hän sanoi Simonille: "Näetkö tämän naisen? Minä tulin sinun taloosi; et sinä antanut vettä minun jaloilleni, mutta tämä kasteli kyynelillään minun jalkani ja kuivasi ne hiuksillaan. Et sinä antanut minulle suudelmaa, mutta tämä ei ole lakannut suutelemasta minun jalkojani siitä asti, kun tulin sisään. Et sinä voidellut öljyllä minun päätäni, mutta tämä voiteli hajuvoiteella minun jalkani. Sen tähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän." Sitten hän sanoi naiselle: "Sinun syntisi ovat anteeksi annetut."

Niin ateriakumppanit rupesivat ajattelemaan mielessänsä: "Kuka tämä on, joka synnitkin anteeksi antaa?" Mutta hän sanoi naiselle: "Sinun uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan." (Lk 7:36-50.)

JOHDANTO

1. Tämän päivän evankeliumiteksti on yksi Luukkaan kauneimmista helmistä. Se voidaan hyvin asettaa laupiaan samarialaisen ja tuhlaajapoikakertomusten rinnalle. Tekstiin sisältyy myös vertaus.
2. Raamattu kertoo kahdesta eri voitelusta Jeesuksen elämässä: Varhaisemmasta, joka on tämän päivän tekstinämme ja joka tapahtui fariseus Simonin talossa, jossa voitelijana oli ns. syntinen nainen ja toisesta voitelusta, joka tapahtui pitalisen Simonin talossa Betaniassa ennen Jeesuksen

lähtöä viimeiselle matkalleen (Mt 26:6-3; Mk 14:3-9). Siinä voitelijana oli Johanneksen mukaan Maria, Lasaruksen ja Martan sisar (Jh 12:1-8).

3. Tämän päivän kertomuksessa Jeesus antaa syntiselle naiselle **lahjan**, joka on ihanin, mitä ihminen voi koskaan täällä ajassa saada, tämän: ”Sinun syntisi ovat sinulle anteeksiannetut.” Tekstimme äärellä teemme kolme kysymystä, jotka samalla jäsentävät tämän saarnan:

1. KENELLE TÄMÄ LAHJA KUULUU?

Ensimmäiseksi kysymme, kenelle tämä suuri lahja **kuuluu**? Jeesus sanoo sen vertauksessa, jonka äsken kuulin.

1.1. Jeesuksen kertoman vertauksen ydin

Jeesus käytti eri yhteyksissä vertausta kahdesta erilaisesta velallisesta.

Jeesuksen Simonille kertomassa vertauksessa lainanantajalla oli kaksi velallista; toinen oli velkaa 500 denaria, toinen 50 (Lk 7:41-42a). 500 denarin velka vastasi lähes kahden vuoden palkkaa, 50 denarin velka kahden kuukauden palkkaa.

Tekstimme mukaan nämä kaksi velallista ovat samassa huoneessa. Oltiin aterialla matalan U-muotien pöydän ympärillä, makuuasennossa jalat pöytäkehästä ulospäin. Isäntä, fariseus Simon, oli aterioitsijoiden joukossa. Syntinen, prostituoitu, kutsumaton nainen, Jeesuksen jalkopäässä hillittömästi itkien, Simon sen sijaan kylmänä ja särkymättömänä. Nuo kaksi ihmistyyppiä kulkevat yhä kaduillamme.

Olen silloin tällöin mietiskellyt sitä, miksi Raamatussa syntisyys naisen yhteydessä liitetään tavallisesti seksuaalisuuteen, kun se miehen yhteydessä liitetään usein taloudellisiin rötöksiin. Eikä minulla ole siihen oikein vastausta.

Vertauksen mukaan Jumala antoi molemmille velallisille velan anteeksi (j. 42). Simonin nimen jäljessä ei ole Jumalan tilikirjassa 50 denaria eikä syntisen naisen nimen jäljessä 500 denaria velkaa. Molempien velka on pyyhitty pois, koska kummallakaan ei ollut, millä maksaa; molemmat olivat konkurssitilassa.

1.2. Ovatko Simonienkin synnit anteeksiannettu?

Onko todella myös Simonin, toisin sanoen jokaisen epäuskoisenkin syntisen synnit pyyhitty pois Jumalan tilikirjasta? Näin Jeesus vertauksellaan osoittaa – sen tähden vertauksella –, että ”ulkopuolella olevatkin ” sen ymmärtäisivät. Meidän syntejämme ei ole pyyhitty pois Jumalan kirjasta meidän katumuksemme tähden eikä uskomme tähden.

Anteeksiantamuksella on toisenlainen syy ja perusta: ”Ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamusta” (Hpr 9:22). Jeesus sanoi: ”Minun vereni --vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi” (Mt 26:28). Jeesuksen Golgatan työn tähden kaikki synnit on annettu anteeksi molemmille, sekä syntiselle naiselle että fariseus Simonille, ja koko maailmalle, ”sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan” (2 Kr 5:19), jotta me veisimme tämän sanoman kaikkeen maailmaan. Vaikka maailma ei ole mieltään muuttanut eikä tehnyt

parannusta, kuitenkin Jumala jättää lukematta maailmalle sen synnit. Sen syntivelka on jo pyyhitty pois, ei kyynelillä, vaan Kristuksen verellä.

1.3. Rosenius sanoo Elämän leipä hartauskirjassaan (s. 38)

Ruotsalainen C. O. Rosenius kirjoittaa ”Elämän leipä” kirjassaan: ”Fariseus Simonin ja koko maailman synnit on sovitettu: Jumala ei lue kenellekään heidän rikkomuksiaan, mutta Simon ja maailma hukkuvat, koska he eivät usko, ota anteeksiantamusta vastaan. Sen sijaan syntinen nainen pelastuu, sillä hän uskoo anteeksiantamuksen evankeliumin.

Syntien anteeksiantamus kuuluu kaikille ihmisille, sillä kaikkien synnit on annettu anteeksi, mutta kaikki eivät ota syntien anteeksiantamusta vastaan, vaan he haluavat vastata itse veloistaan. Ja niin jalolta ja vastuulliselta kuin se kuulostaakin, pelastuksen asiassa se on tuhon tie, iankaikkisen kadotuksen tie.

2. KENELLE ANTEEKSIAANTAMUS KELPAA?

Toiseksi kysymme, kenelle anteeksiantamus sitten **kelpaa**? Senkin Jeesus osoittaa mainitussa vertauksessa.

2.1. Simon ja nainen olivat tavanneet Jeesuksen aikaisemminkin.

Molemmat, Simon ja syntinen nainen olivat tavanneet Jeesuksen aikaisemminkin. Kumpikin heistä oli mielistyneet Jeesukseen. Simonkin oli nähnyt Jeesuksessa jotakin, jota toiset fariseukset eivät olleet nähneet.

On yhä ihmisiä, jotka näyttävät rakastavan Jeesusta Simonin rakkaudella. Ajattelemmme vaikkapa suurta venäläistä kirjailijaa Leo Tolstoita! Kuinka hän ihailikaan Jeesuksen vuorisaarnaa. Tai teosofit ja muut moralistit! Mutta he mieltyvät Jeesukseen toisenlaisesta syystä kuin syntinen nainen.

Minkä tähden syntinen nainen mieltyi Jeesukseen? Jeesus sanoo sen tässä: ”Sen tähden, että tämän monet synnit ovat anteeksiannettu; sen tähden hän rakastaa paljon, mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän” (Lk 7:47).

Tästä näemme, että syntien anteeksiantamus ei kelpaa sille, jolla on pieni velka. Simonin mielestä hänen velkansa on pieni syntisen naisen velan rinnalla. Simon inhoaa häntä. Hän ajattelee Jeesuksesta: ”Jos Jeesus olisi profeetta, kuten luulin, tietäisi hänkin kuka tuo nainen on ja potkaisisi hänet pois jaloistaan. Simon toki piti Jeesusta moraalisesti kunniallisena. Simon vertaa itseään naiseen ja hänen velkansa supistuu miltei olemattomiin. Simonille ei kelpaa syntien anteeksiantamus sen tähden, ettei hän katso tarvitsevansa sitä.

2.2. Miksi emme iloitse syntien anteeksiantamuksesta?

Entä me? Me emme ehkä itke surusta emmekä ilosta, kuten syntinen nainen. Olisiko siihen sama syy kuin Simonilla? Velkamme on niin pieni, ettei sen suhteen ole mitään hätää. Sellainen ajatus on kaiken väärän huolettomuuden, suruttomuuden syynä. Velkamme on niin pieni, ettei sen tähden tarvitse yöunia menettää.

2.3. Jeesuksen vertauksen kärki

Mutta mahtoiko Simon huomata, että Jeesuksen vertauksen **kärki** oli kohdistettu juuri **häneen**. Jeesus sanoi: ”Kun ei kumpaisellekaan ollut varaa maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi” (Lk 7:42). Ei kumpaisellakaan ollut varaa maksaa, ei siis Simonillakaan, jonka velka oli vain 50 denaria.

Jeesus halusi kysyä Simonilta: Kumpi sinun mielestäsi on köyhempi, sekö, joka ei voi maksaa suurta velkaa, vai se, joka ei voi maksaa pientä velkaa? Toisen kukkarossa voi olla 50 €, mutta se ei riitä 500 €:n velan maksamiseen. Mutta toisen velka on vain 50 €, mutta hän ei jaksakaan maksaa sitäkään. Jälkimmäinen on todella köyhä. Eikö niin? Hänen, jos kenen olisi syytä murehtia. Hän joutuu kohta kerjäämään. – Jeesus siis asettaa Simonin ihan tuon naisen rinnalle, samalle tasolle: ”Hänelläkään ei ollut varaa maksaa velkaansa, vaikka se oli mitättömän pieni.”

Puhutellessaan Simonia Jeesus toistaa kolme kertaa: ”sinä et, mutta hän” eli syntinen nainen. Ja Jeesus kääntyi naiseen päin ja puhui Simonille: ”Katso tätä naista. Kun tulin kotiisi, *sinä et* antanut vettä jalkojeni pesuun, *mutta hän* kasteli jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. *Sinä et* tervehtinyt minua suudelmalla, *mutta hän* on suudellut jalkojani siitä saakka, kun tänne tulin. *Sinä et* voidellut päätäni öljyllä, *mutta hän* voideli jalkani tuoksuöljyllä. (j. 44-46.)

Muuten, näyttää siltä kuin farisealaisen eli muotojumalisen synnit olisivat luonteeltaan enemmän laiminlyöntejä, kun sen sijaan julkijumalattoman synnit olisivat usein luonteeltaan synnillisiä tekoja. – Tekstistämme näemme, ettei Jeesus ei sivuuta naisen syntejä, ”jotka ovat monet”. Hän ei katso läpi sormien ihmisen pahuutta, mutta hän ei myöskään pidättele armoaan siellä, missä se halutaan ottaa vastaan.

2.4. Mitä tapahtuisi, jos Simonit näkisivät köyhyytensä?

Mitä tapahtuisi, jos Simonien silmät aukenisivat näkemään totuuden köyhyydestään? Mitä Saulus Tarsolainen sanoi, kun hänen silmänsä avautuivat näkemään omat syntinsä? Hän sanoi: ”Minä, joka olen syntisistä suurin” (1 Tm 1:15). Fariseus Simonien on vaikea tulla uskoon. He kun eivät näe syntejään. He vertaavat itseään syntiseen naiseen ja itseriittoisuus sen kun vain kasvaa ja samalla heidän syntisiin kohdistuva halveksuntansa lisääntyy.

Sama teologian kielellä sanottuna: Mitä Simonit tarvitsevat, että he näkisivät velkansa? Sitä, että heille uusiutuvasti osoitetaan heidän velkansa lain sanalla. Paavali: ”Kun laki tuli, niin synti virkosi ja minä kuolin”, ts. laki paljasti Paavalille hänen hengellisen kuolemansa ja jumalattomuutensa. Syntien anteeksiantamus kelpaa vain syntisille. Ja synnintunto tulee vain lain saarnan kautta (Rm 3:19b-20). – Missä muodossa laki kulloinkin tulee, on eri asia (antinomismi).

3. MITÄ SYNTIEN ANTEEKSIAINTMUS VAIKUTTAA?

Kolmanneksi kysymme, mitä syntien anteeksiantamus **vaikuttaa**? Senkin näemme Jeesuksen vertauksesta.

3.1. Näemme sen syntisestä naisesta.

Syntien anteeksiantamus on *ensin* pelastanut naisen. Jeesus sanoi hänelle: ”Sinun syntisi ovat anteeksi annetut.” Nainen uskoi sen ja Jeesus jatkaa: ”Sinun uskosi on sinut pelastanut.” Nainen sai iankaikkisen elämän lahjana. Mutta samalla hän pelastui *toisellakin* tavalla. Hän pelastui myös siitä alhaisesta elämästä, jota hän oli viettänyt. Raamattu sanoo: ”Evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi jokaiselle, joka uskoo.

Kolmas seuraus näkyy tekstimme viimeisissä sanoissa, sillä lopuksi Jeesus sanoi syntiselle naiselle: ”Mene rauhaan.” Apostoli Paavali on sanonut Rm 5. luvun alussa kootusti ja samalla ytimekkäästi sen, mitä syntinen nainen sai Jeesukselta ja mitä jokaisella uskovalla on. Näin Paavali sanoo:

”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo ” (Rm 5:1-5).

- a. Toisin sanoen jokaisella, joka on syntisen naisen tavoin pannut turvansa Jeesukseen, hänellä todellakin on jotakin. Hänellä on jotakin sellaista, jota ei muilla ole ja jota ei kukaan voi ottaa häneltä pois.
- b. *Ensiksikin* hänellä on menneisyyteen nähden Jumalan **rauha**. *Toiseksi* nykyisyyteen nähden hän on saanut pääsyn **armoon**, hänen uusi osoitteensa on Jumalan armo, ts. hän asuu jatkuvasti syntien anteeksiantamuksessa, sen ympäröimänä. Ja *kolmanneksi* tulevaisuuteen nähden hänen kerskauksenaan on Jumalan kirkkauden toivo, pääsy **taivaaseen**.
- c. ”Jumalan rauhasta”, johon Jeesus syntisen naisen lähetti, apostoli Paavali sanoo, että se on rauhaa, joka ”on **kaikkea ymmärrystä ylempi**” (Fl 4:7), eli se on rauhaa, joka ylittää meidän ymmärryksemme. Sen voi säilyttää silloinkin, kun inhimillisesti ajatellen ei olisi mitään syytä olla rauhallinen.

Henkilökohtaisesti minulle tämä ylikuonnollinen rauha konkretisoituu parhaiten siinä, kun muistelen helmikuun 28. päivän aamua 1945. Olin neljä päivää aikaisemmin täyttänyt yksitoista vuotta ja seisoin pari vuotta itseäni vanhemman Aino-siskoni kanssa äidin vuoteen vierellä kotimme kamarissa. Äiti oli tuolloin 38-vuotias. Kolme nuorinta sisarustamme nukkuivat. Minusta nuorempi eli Rauha-siskoni oli kuollut 8-vuotiaana päivälleen kuukautta aikaisemmin. Nuorin lapsista oli vasta 1½ vuotias, jota äiti oli itse saanut hoitaa vain kuusi ensimmäistä kuukautta. Äiti tiesi kuolevansa – oli enää vain minuuteista kysymys. – Äiti rukoili heikolla äänellä meidän itkevien lastensa puolesta ja rohkaisi meitä. Hän pyysi, ettemme itkisi, sillä – niin hän sanoi – **Jeesus** tulee hakemaan hänet aivan pian luokseen ja Jeesus on luvannut pitää teistä huolen ja Jeesus pystyy tekemään sen paremmin kuin hän. Kun äiti oli tämän sanonut, hän kohotti hiukan käsiään ja sanoi kirkastunein silmin: ”Jeesus” – ja nukkui samalla pois tästä ajasta.

Äiti oli täysin levollinen. Ei pelännyt kuolemaa. Ei hätäillyt orvoiksi jäävistä lapsistaan. Miksi? Siksi, että hän omisti Jeesuksessa ”**Jumalan rauhan**”, joka ”on kaikkea ymmärrystä ylempi”.

3.2. Jeesuksen ikävöiminen

Tekstimme nainen oli nähnyt Jeesuksen aikaisemmin ja varmaan näki myöhemminkin. Hänellä oli halu tulla uudelleen ja uudelleen sinne, missä Jeesus oli, kuulemaan syntien anteeksiantamuksesta.

Miksi nykyäänkin Jumalan kansa kokoontuu uudelleen ja uudelleen kuulemaan sanaa? Eihän meillä papeilla ole mitään uutta annettavana. Aina sama sanoma, sanoma syntien anteeksiantamuksesta, joskin eri puolilta valotettuna! Pelastetulla on Jeesusta ikävä. Hänellä on kaipaus kuulla uudestaan ja uudestaan syntien anteeksiantamuksesta, koska hän on jatkuvasti myös syntinen.

PÄÄTÖS

Tässä ihanassa evankeliumin kohdassa olisi paljon, mistä haluaisin vielä puhua, mutta päätän seuraavasti: *Ensin* lyhyt yhteenveto fariseus Simonista, syntisestä naisesta ja Jeesuksesta. *Sitten* kaiken päätteeksi pieni kehotuksen sana:

1. **Simon** edustaa ammattiuskovaa, jonka uskolla on väärä kohde; hän uskoo itseensä. Hänen uskonsa on sitä vanhemman veljen uskoa, jonka yksi katse jo riittää karkottamaan eksyneen, mutta kotiin pyrkivän (Lk 15). Simonin uskon mukaan Jeesus ei ole kyllin ankara viheliäisille syntisille. Hän näkee kirkkaasti toisten synnit, mutta hämärästi, jos lainkaan, omia syntejään.

Simonin ongelma on ”pieni synti ja vähäinen velka”. **Naisen** ongelma on ”suuri synti ja suuri velka”. Simonin valkoiset synnit ovat ennen kaikkea laiminlyöntejä. Naisen synnit ovat kaikkien tiedossa, mutta ennen kaikkea hän tietää ne itse ja siksi myös katu ja kääntyy Armahtajan puoleen.

Simonin ja naisen oli **kummankin vaikea lähestyä Jeesusta**, Simonin siksi, että hän piti itseään kelpoisena, naisen siksi, että hän piti itseään täysin kelvottomana. Heidän esteensä olivat vastakkaiset. Simonin on vaikea uskoa pahuuttaan, naisen on vaikea uskoa anteeksiantamusta pahuutensa tähden.

Ylpeätä uskoa **Jeesus** kaataa ja riisuu, arkaa uskoa hän tukee ja rohkaisee. Simon on liian korkealla, siksi hänet alennetaan, syntinen nainen huutaa syvyydestä, siksi hänet ylennetään. Simonin tila käy Jeesuksen seurassa yhä ahtaammaksi, naisen Jeesus johdattaa ahdingosta syntien anteeksiantamuksen kautta pelastukseen, vapauteen ja taivaaseen. Naisen uskon Jeesus asettaa esikuvaksi, Simonin ammattiuskon oikean uskon irvikuvaksi.

2. Tekstissämme ei ole mainittu syntisen naisen **nimeä**. Sille paikalle sopii jokaisen pelastusta ikävöivän nimi. Asettukaamme hetken kuluttua kirjaimellisesti syntisen naisen paikalle Jeesuksen jalkojen juureen tuohon alttarille ja ottakaamme vastaan Ehtoollisessa Jeesukselta syntien anteeksiantamus, pelastus ja rauha.
3. Ja jos täällä on joku Simon, joka luulee olevansa vain pieni velallinen, Jeesus sanoo sinulle, että sinä et voi sitäkään maksaa. Olet todella köyhä. Sinullakin olisi syytä huoleen ja itkuun.

Laskeudu sinäkin toisten suurten syntisten viereen Jeesuksen jalkojen juureen Ehtoollispöytäsi ottamaan uskossa vastaan syntien anteeksiantamus, pelastus ja rauha.

Aamen.

VIRRET: 277; 844; 319:1- ; (276, 373, 750, 623); 862